

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, (hierna: de rechtbank) van 4 februari 2010 in zaak nr. 08/5055 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2008 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 februari 2010, verzonden op 8 februari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

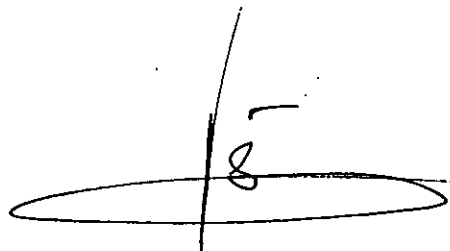
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 april 2010

218-620.

Verzonden: 19 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen.

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser is geboren in _____ en behoort tot de _____ bevolkingsgroep. Na het overlijden van eisers ouders heeft zijn oom _____ voor hem gezorgd. Op een dag heeft hij tegen zijn neef _____ gezegd dat de profeet Mohamed een herder was, waardoor een woordenwisseling ontstond. De neef heeft tegen zijn oom verteld dat eiser de profeet Mohamed heeft beledigd, waarop de oom eiser heeft geslagen en onderdrukt. Eiser heeft van zijn zussen geen steun gekregen. Nadat eiser in een gesprek met zijn oom nog een keer heeft gezegd dat de profeet Mohamed op jonge leeftijd een herder was, heeft hij hem opnieuw geslagen. De oom van eiser heeft bij zijn schoonvader, een Mullah, erover geklaagd dat eiser profeet Mohamed heeft beledigd. Eisers oom, de Mullah en andere geestelijken en stamoudsten hebben besloten dat eiser zou worden gestraft met zweepslagen. Op een dag heeft de oom van eiser hem meegenomen naar een woning van zijn vrienden, waar hij meerdere zweepslagen heeft gekregen. Acht dagen na de zweepslagen hebben jongere dorpsgenoten eiser uit de woning bevrijd en hem verteld dat ze van plan waren hem te vermoorden. Ze hebben tegen eiser gezegd om te vluchten. Daarop is eiser naar een buurman van zijn oom gegaan en heeft hem gesmeekt hem te helpen. Eiser heeft 7000 Kaldar uit de woning van zijn oom gepakt en de zoon van de buurman _____ heeft hem naar de grensplaats bij Pakistan, genaamd _____, gebracht. _____ heeft eiser een brief meegegeven en hem overgedragen aan een reisagent. Na een verblijf van acht dagen in Pakistan is eiser naar Iran gegaan. In Iran heeft een oom van eiser, _____, geprobeerd hem terug te sturen naar Afghanistan. Daarop heeft eiser besloten naar Teheran te gaan, naar de plaats _____. Eiser is in Iran door de arbeidsinspectie gearresteerd en vastgezet omdat hij zonder vergunning aan het werk was. Na in vrijheid te zijn gesteld, is hij naar België gegaan omdat hij bang was dat de Iraanse autoriteiten hem naar Afghanistan zouden terugsturen. In België heeft eiser met vrienden in Iran gebeld die tegen hem hebben gezegd dat zijn oom mensen naar Iran heeft gestuurd om eiser op te sporen. Eiser heeft in België op 19 juli 2005 en 27 februari 2006 asielaanvragen ingediend, die zijn afgewezen. Nadat eiser geen opvang meer kreeg, is hij op 9 maart 2006 Nederland ingereisd.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel. Verweerder heeft de verklaringen van eiser voor het niet overleggen van zijn Tazkara en de bescheiden inzake zijn asielrelaas in België gevolgd. Verweerder ziet echter geen reden om een ander standpunt in te nemen dan reeds in het voornemen is overwogen. Daartoe is overwogen dat eiser zonder daarvoor een verschoonbare reden te hebben aangevoerd, geen bewijs heeft overgelegd die zijn illegale verblijf in Iran aannemelijk kunnen maken. Verondersteld mag worden dat eiser zijn langdurig verblijf van zes jaar en een detentie wegens illegaal verblijf in Iran met documenten dan wel met enig ander indicatief bewijs kan staven. Verder heeft eiser er niet in geslaagd zijn reis met enig bewijs te onderbouwen. De stelling van eiser dat dit niet van hem kan worden verlangd omdat hij onder begeleiding van een reisagent heeft gereisd leidt niet tot een andere conclusie. Daarnaast is gebleken dat eiser niet in staat is gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over de reisroute te geven. Gelet op het voorgaande is de oprechtheid van het asielrelaas van eiser op voorhand aangetast en wordt afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Voorts heeft

verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig.

2.3. Eiser stelt zich op het standpunt dat het ontbreken van documenten dat moet leiden tot het hanteren van de verzwaarde geloofwaardigheidstoets door verweerder onvoldoende is gemotiveerd. Hiertoe voert eiser aan dat hem niet langer wordt tegengeworpen dat hij geen Tazkara en documenten van de asielaanvraag in België heeft overgelegd. Nu een deel van het ontbreken van documenten verschoonbaar wordt geacht, had verweerder nader dienen te motiveren waarom toch de verzwaarde geloofwaardigheidstoets is blijven bestaan. Eiser stelt dat het bestreden besluit op dit punt lijdt aan een motiveringsgebrek als bedoeld in de artikelen 3:46 tot en met 3:48 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

Voorts betoogt eiser dat verweerder uit had moeten gaan van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat de verklaringen van eiser onvoldoende positieve overtuigingskracht bezitten. De enkele verwijzing van verweerder in het bestreden besluit naar algemene informatie maakt de door eiser naar voren gebrachte feiten niet ongeloofwaardig. Wanneer die feiten overeenkomen met hetgeen algemeen bekend is en die algemene kennis afkomstig is uit een objectieve en verifieerbare bron, gaat het niet aan alleen wegens het ontbreken van op de specifieke situatie gericht bewijsmateriaal die feiten als ongeloofwaardig te bestempelen. Verweerder gaat er ten onrechte van uit dat eiser de beschuldigingen en de daaropvolgende veroordeling door de dorpsoudsten met documenten kan staven. Het is voor eiser niet mogelijk dit met documenten te onderbouwen. Verweerder had in een dergelijk geval moeten bekijken of de door eiser gestelde feiten overeenkomen met de algemene informatie uit objectieve en verifieerbare bron, waarvan in het onderhavige geval sprake is. Eiser stelt dat het standpunt van verweerder over de geloofwaardigheid van de beschuldigingen en de veroordeling onvoldoende zijn gemotiveerd.

Verder voert eiser aan dat verweerder onevenredig veel waarde hecht aan zijn verblijf in Iran. Beoordeeld dient te worden of terugkeer naar Afghanistan, het land waar eiser onbetwist vandaan komt, verantwoord is. Volgens eiser kan derhalve de bewijsnood over het zijn verblijf in Iran niet als dragende motivering worden gebruikt voor de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Ten slotte stelt eiser dat verweerder heeft nagelaten te toetsen of hij in aanmerking behoort te komen voor subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83 (hierna: de Definitierichtlijn). De situatie in Afghanistan is te beschouwen als een gewapend binnenlands conflict, waarvan eiser als gevolg van zijn etnische afkomst slachtoffer dreigt te worden. Ter onderbouwing daarvan verwijst eiser naar delen van de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Afghan asylum-seekers" van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) van december 2007 (de Guidelines) en de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, van 28 september 2007 (Awb 07/34784 en Awb 07/34783).

Beoordeling van het beroep

2.4. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder

aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat:

f. dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.5. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder eiser in redelijkheid tegenwerpen dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn verblijf en zijn detentie in Iran mee te onderbouwen. Verweerder mocht van eiser verwachten dat hij zijn verblijf in Iran met enig, al dan niet indicatief, bewijs kon onderbouwen. Aldus heeft eiser zijn reisverhaal niet afdoende gestaafd, hetgeen op grond van artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000 in de beoordeling moet worden betrokken. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) brengt deze omstandigheid met zich dat van het asielaanvraag een positieve overtuigingskracht moet uitgaan. Dit houdt in dat het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk dient te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

2.6. Verweerder acht de verklaringen van eiser omtrent zijn redenen van vertrek niet geloofwaardig. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder hiertoe in redelijkheid overwegen dat de aanleiding voor eisers problemen bevreemdend zijn, nu uit openbare en objectieve bronnen blijkt dat Mohammed een herder is geweest. Nu eiser bovendien zijn stelling dat hij ter dood veroordeeld is uitsluitend op verklaringen van derden heeft gebaseerd, welke niet als objectief verifieerbare bronnen kunnen worden aangemerkt, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten gevolge van zijn opmerking hierover ernstig mishandeld is en ter dood is veroordeeld door de Mullah in zijn dorp van herkomst. Daarnaast heeft verweerder het in redelijkheid bevreemdend mogen achten dat eiser niet heeft kunnen verklaren hoe de dorpsjongeren, die hem hebben bevrijd, wisten waar eiser verbleef en wie zij waren. Daarnaast kon verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat eiser de door hem gestelde problemen in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt. Op grond hiervan is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het individuele relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft en dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

2.7. Ten aanzien van eisers beroep op de bescherming van artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn overweegt de rechtbank het volgende.

Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn wordt in de Definitierichtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar zij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Volgens artikel 15 van de Definitierichtlijn bestaat ernstige schade uit:

a) doodstraf of executie; of

- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens artikel 18 van de Definitierichtlijn verlenen lidstaten de subsidiaire-beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.8. In haar uitspraak van 25 mei 2009 (zaaknummer 200702174/2), rechtsoverweging 2.3.8, heeft de ABRS onder verwijzing naar de uitspraak van het HvJ EG van 17 februari 2009 ten aanzien van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn het volgende overwogen:

"Uit rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40, leidt de Afdeling af dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in voormeld hangende de prejudiciële procedure gewezen arrest van 17 juli 2008, welk arrest het Hof onder bovenvermelde rechtsoverweging 44 expliciet aanhaalt - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn."

2.9. Niet in geschil is dat eiser afkomstig is uit Afghanistan, Uit de door eiser overgelegde Guidelines blijkt dat de situatie in Afghanistan zorgelijk is, maar daaruit kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden afgeleid dat in sprake is van een situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. De rechtbank ziet zich bevestigd in dit oordeel in de uitspraak van de ABRS van 1 oktober 2009, zaaknummer 200907072/1/V2 (gepubliceerd op www.raadvanstate.nl). Verweerder heeft zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn.

2.10. Het beroep is ongegrond.

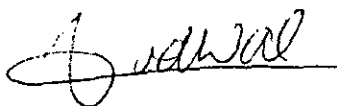
2.11. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

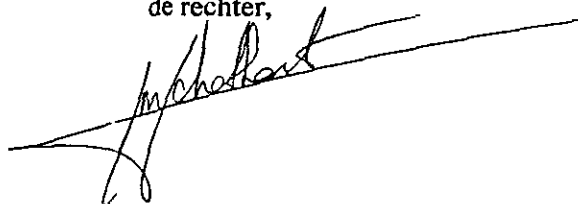
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.S. Schothorst en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. van der Wal als griffier op 4 februari 2010.

De griffier,



de rechter,



Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 8 FEB 2010

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
Hoger beroep vreemdelingenzaken

mr P.R. van den Elst
mw. mr J.F. Rouwé - Danes
mr G.A. Pots
mr P. Bollema
mw. mr P. Rijsburger

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
05 MRT 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Leeuwarden, 5 maart 2010

inzake :
 geb.
nationaliteit: Afghaanse
dossiernr. : 0604-12-0213
V.nr. :
onze ref. : 10.2051/rd/dk

Spanjaardslaan 147

Postbus 123
8900 AC Leeuwarden

T 058 - 213 47 65

F 058 - 212 65 12

A P P E L S C H R I F T

Geeft te kennen:

Info@eptadvocaten.com
www.eptadvocaten.com

 , geboren op , van Afghaanse
nationaliteit, wonende te , in het AZC,
Nieuweweg nr.3, verder "appellant" te noemen,

Derdenrekening

Friesland Bank

rek.nr. 29.64.82.978

te dezer zake domicilie kiezende te Leeuwarden, aan de
Spanjaardslaan nr. 147, ten kantore van **Van den Elst,
Pots & Rouwé Advocaten**, van welk kantoor **mr J.F. Rouwé -
Danes**, die te dezer zake door voornoemde cliënt tot
bepaaldelijk gemachtigde wordt gesteld en als zodanig
optreedt om namens voornoemde cliënt hoger beroep in te
stellen en daartoe derhalve bepaaldelijk gevolmachtigd
is;

Cliënt heeft op 24-04-2007 een aanvraag ingediend om
verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde
tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw.

Verweerder heeft op 17-01-2008 afwijzend op deze aanvraag
beslist.

-2-

Cliënt heeft hiertegen op 11-02-2008 beroep ingesteld.
Op 13-03-2008 zijn de gronden van beroep ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief d.d. 08-04-2009 heeft de rechtbank partijen gevraagd kenbaar te maken welke consequenties het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen d.d.17-02-2009 heeft voor het onderhavige geding. Verweerder heeft hierop gereageerd bij brief d.d.21-04-2009.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank d.d.15-12-2009.

Bij uitspraak van 04-02-2010, afschrift verzonden op 08-02-2010, heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen het beroep ongegrond verklaard (productie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen tijdig hoger beroep in.

Grief

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder in redelijkheid appellant kon tegenwerpen dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn verblijf en zijn detentie in Iran mee te onderbouwen.

Toelichting:

Appellant verwijst in de eerste plaats naar al hetgeen reeds door hem in zijn procedure naar voren is gebracht, om niet in herhaling te vervallen.

Appellant heeft illegaal in Iran verbleven. De doorsnee illegaal heeft normaliter geen verblijfsdocument en evenmin een werkvergunning. Appellant verkeerde onder diezelfde omstandigheden: geen papieren.

-3-

Daarnaast is het ook geen gewoonte om detentiebewijzen af te geven, zeker niet in landen waar mannen jurken dragen, kortom de bewijsmiddelen waarom verzocht wordt zijn nimmer leverbaar. Zelfs in de ambtsberichten van BuZa over Iran wordt gesteld dat de rechtsgang zorgelijk is, dat er geen schriftelijke vonnissen of beslissingen afgegeven worden.

Het strookt dan ook niet met dit gegeven dat desondanks verweerder toch keurige schriftelijke stukken verwacht die volgens andere binnenlandse bronnen niet zijn.

Bij ongeloof rond het verblijf van appellant in Irak had ook meer in de rede gelegen hem naar specifieke omstandigheden tijdens zijn verblijf aldaar te vragen.

Grief:

Ten onrechte acht de rechtbank, net als verweerder, de oorzaak van het vertrek van appellant niet geloofwaardig.

Toelichting:

Appellant heeft verteld waarom hij Afghanistan heeft moeten verlaten. Er wordt hierbij voorbij gegaan aan het basisprobleem: de ouders zijn overleden en de oom die hem genadebrood toedeelde was wel degene die bezig was en voor ogen had de familiegoederen, toekomend aan appelland zodra hij meerderjarig zou worden te confisceren. Deze oom heeft gewoon alles gedaan om te voorkomen dat appelland een normale opleiding kon volgen en heeft hem dan ook zeer nederig werk laten doen om hem dom te houden.

Aangezien de profeet niet beschimpt of bespot mag worden was de opmerking van appelland in feite dodelijk. Zelfs door een waarheid te vertellen werd dit niet positief opgevat.

De storm van protest na de spotprenten in een Deense krant was voor het middeleeuwse Arabische claquevolk al een bron van inkomsten. De doorsnee demonstrant zou, indien bevraagd, toe moeten geven de krant niet gezien of gelezen hebben, mits niet analfabeet, heeft geen

-4-

wetenschap waar Denemarken ligt , maar doet wat de geestelijken zeggen, heeft geen eigen mening. De opmerking van appellant koren op de molen van zijn oom om zo via de mullah(schoonvader van oom) op eenvoudige wijze have en goed van zijn broer in handen te krijgen zonder de vervelende neef.

Appellant was allang blij dat hij bevrijd werd en kon vluchten, hij was totaal niet geïnteresseerd wie zijn bevrijders waren, waarom ze dit deden en hoe ze heetten.

Grief:

Deze grief richt zich tegen de uitleg die de rechtbank geeft aan artikel 15 c DRi.

Toelichting:

Over dit artikel is veel te zeggen, appellant volstaat met zijn visie dat hij alleen al door zijn aanwezigheid in Afghanistan moet vrezen voor zijn leven. Appellant hoeft daarbij niet expliciet een beroep te doen op zijn hazara afkomst, die er al voor zorgt dat hij tot de minste klasse behoort, maar met name wegens het feit dat hij vreest dat zijn oom hem zal vinden. Tevens is de situatie in land van herkomst dermate instabiel dat zonder hulp van internationale legereenheden de ontstane anarchie verergerd en het recht van de sterkste, de Taliban zegeviert.

Appellant verzoekt u dan ook het beroep gegrond te verklaren.

REDENEN

Waarom appellant U Edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

J.F. Rouwé-Danes

Bepaaldelijk gevolmachtigde van cliënt in deze zaak.